

מסורת הש"ס

א) נעלם כל. וש"ס,
ב) כפי: כמ"ג, א) נון
ש"ס"ן, ד) נס"ב ש"ס"ן,
ג) לא נמצא ו' בפסוקי
ש"ס"ן, ו) נעלם כל.

תורה אור השלם

1. ואשכח כי יזוב זוב דקמח
ימים רבים בלא עת נדחקה
כי בו תזוב על דקתה כל
ימי זוב טמאתה בימי
דקתה תדקה טמאה היא:
יקרא טו טו

הגהות הב"ח

ה) רש"י ד"ה עד ארבעים:

גליון הש"ס

נב' או למאמר השבועי
ושלשה כוונותיו פי החוק
א' או לע"ד וע' פיפה
מראה סט: תוב' ה"ה
שפירא וב' דלא קי"ל
ברבא רוספאה ע' נעלם כל
ע"א תוב' ד"ה אלא:

הגהות מהר"ב

א) נב' אלא שאלו משמיה דרב
אמר. כ"ב כ' בפסוק ד' קמח
עד לא יעמיו מה הוא הל' ע'נפיה
כ"ל אלא שאלו משמיה דרבי.
ועי' פסחים דף ל' ע"א אלא
שאלו בכל של בית רבי הוה:
ב) שם אלא למאמר וכו'. כ"ב
ע"י תפארת שור:

מוסף רש"י

לפתיחת הקבר. התם,
בלא דם. דס ליהו מעי'
(א.)

בנות כותים פרק רביעי גדה

לח.

עין משפט נר מצוה

נא עי' נ"מ"פ פי"ז מהל'
אסונו בילה ל"א:
נח ג' מ"י שם ה"ל"ג ועי'
נ"מ"פ:
נב ג' מ"י שם ה"ל"ג:

תוס' הרא"ש

הראויין להיות בהן זבה
גדולה. פר"ח
ראויין להתחיל בהן זבה
גדולה אי"ל לאפקי יום
ראשון יום שני של י"א
דאין ראויין להיות בהן זבה
גדולה ולשון ראויין משמע
כפירוש: מא' דעתייכו
משום נפלים וכו'. ותימה
בלא נפלים נמי משכחת לה
(נמי) יותר מק"ג ימים כהן
יהודה וחוקיה משבתו ג'
חודשים זה אחר זה וי"ל
כשתעברתה תאמרי לא קא
מיירי: יש רואה ק' יום.
ותימה כל ימיה משכחת לה
דאחר שמונים של נקבה
הפילה נקבה אחרת וי"ל
בדור ולד איירי אי"ל היינו
איירי אלא בלידת קושי:
ש"פ קטבר ר' יהודה
שופר גרים. שופר
שוקקין ב"ד בקידוש
החדש חודש של עיבור
הוא לפי חידוש הלבנה
ותימה דלמא דיה חדשה
דקאמר היינו ל' יום
האחוזים שהוא חדש
תשיעי לעיבורה וי"ל דאי"ל
ה"ל למימר דיה חדש
אחרון אבל חדשה משמע
חדש המבורר דהיינו חדש
י"א וי"א אמתני'
כמו אבריהוא אלא שנקבע
בתלמוד אחר הברייתא אי"ל
משום דברייתא מוכחה
דיולדת למקוטעין מדקתני
אפי' בתחלת תשיעי לידה
ולא מיקרי חדש לענין חדש
העיבור כיון דאין בו אלא
יום אחד ולא שייך עליה
למיטר כמתנתין דיה
חדשה. וגיאה דלר' יהודה
בדורש ראשון של עיבור
נמי שיפורא גרים ואם
עיברה ביזם אחרון של אדר
יולדת בתחלת מרחשון
מדקתני ט"ח ותחלת ט'
משפ' דמילתא דפסיקא היא
דאי אמרת דבעיא ח'
חדשים הראשונים שלימי'
אי"ל לא משכחת לה
דשיפורא דט' גרים אלא אי"ל
תעברתה בתחלת החדש
וא"כ לר' יהודה משכחת לה
דאשה יולדת (לח) [ול']
חדשים וב' ימים: והאמר
שמואל אין אשה מתעברת
כו'. לא הוה מצי למימר דר'
יהודה איירי בנפלים מדקנט
שמיי' ותשיעי ולא נקט
שלישי ורביעי:

לח. **לחיות בהן זבה גדולה.** רש"י פירש לאפקוי י' וי"א דאינה ראיה
להתחיל בהן זבה גדולה ור"מ פירש לאפקוי יום ראשון ויום
שני של י"א דאינה ראיה עדיין להיות זבה גדולה אם לא תראה יום ג'
מא' דעתיך משום נפלים. תימה דבלאו נפלים מניין לאשכוחי
יותר מק"ג כגון י' יהודה וחוקיה ואחר
הולד השני תספור שמונים לנקבה
ושצעה ימים לנדה ושני ימים אחרי
כן וי"ל ללא קושי וא"מ והלא בלא
קושי משכחת כל ימיה שלא תהא זבה
כגון שהפילה אחר פ' לנקבה ו'
לנדה וצ' ימים אחר נדה וצ' שלא
בסמוך גבי יש רואה ק' ימים איכא
למימר דכמד ולד מיירי אי נמי בנן
קיימא אכל הכא הכא מיירי נפלים
מדקאמר אין קושי לנפלים וש' לומר
ללא מיירי ביולדת בלא קושי:
שיפורא גרים. פירוש שופר
שמוקטין צרי"ח בקדוש
החדש תשיעי של עיבורה ואם תמנא
והיכי מוכח דמדש לנדה גרים דילמא
חדש תשיעי של אחר ח' חדשים של
שלשים יום להריונה גרים אפי' הוא
מתחיל בזמנא חדש הלנדה וי"ל דלא
כן הו"ל למימר דיה חדש אחרון אכל
חדשה משמע חדש המצורר דהיינו
איירי אלא בלידת קושי:
ש"פ קטבר ר' יהודה
שופר גרים. שופר
שוקקין ב"ד בקידוש
החדש חודש של עיבור
הוא לפי חידוש הלבנה
ותימה דלמא דיה חדשה
דקאמר היינו ל' יום
האחוזים שהוא חדש
תשיעי לעיבורה וי"ל דאי"ל
ה"ל למימר דיה חדש
אחרון אבל חדשה משמע
חדש המבורר דהיינו חדש
י"א וי"א אמתני'
כמו אבריהוא אלא שנקבע
בתלמוד אחר הברייתא אי"ל
משום דברייתא מוכחה
דיולדת למקוטעין מדקתני
אפי' בתחלת תשיעי לידה
ולא מיקרי חדש לענין חדש
העיבור כיון דאין בו אלא
יום אחד ולא שייך עליה
למיטר כמתנתין דיה
חדשה. וגיאה דלר' יהודה
בדורש ראשון של עיבור
נמי שיפורא גרים ואם
עיברה ביזם אחרון של אדר
יולדת בתחלת מרחשון
מדקתני ט"ח ותחלת ט'
משפ' דמילתא דפסיקא היא
דאי אמרת דבעיא ח'
חדשים הראשונים שלימי'
אי"ל לא משכחת לה
דשיפורא דט' גרים אלא אי"ל
תעברתה בתחלת החדש
וא"כ לר' יהודה משכחת לה
דאשה יולדת (לח) [ול']
חדשים וב' ימים: והאמר
שמואל אין אשה מתעברת
כו'. לא הוה מצי למימר דר'
יהודה איירי בנפלים מדקנט
שמיי' ותשיעי ולא נקט
שלישי ורביעי:

אף ימים הראויין לספירת סהירה זבה. צימני זבה לעולם היא
טהורה עד שמשפה שהרי כל ימיה ראויין לכן שאם מספור ששה ותראה
סומרת הכל וגמלאו הימים הבאין ראויין לספירה והא דתניא [לש"ל לו]:
צימני נדה נדה היא לזמן קושי מימי נדה אכל אתחיל צימני זבה כל
מה שיאריך הקושי טהורה: (ה) **ועוד**
ארבעים וחמשים יום. קס"ד לגמרי
מטרה י"מ מוזב ומנדות: צימני
נדה גדה. וה"ק ר"מ כמה הוא קשויה
שלא תבא להחמיצו בקרבן ולספירת
נקיים ארבעים וחמשים יום ומיניה
בכל הני ארבעים כי שלמי ימי זוב
ומטו ימי נדות טמאה נדה וכי הדרי
שלמי ז' ימי נדות ומטו ימי זוב
טהורה: **זבה גדולה.** ראתה שלשה
לרופין בתוך י"א יום טהורה מספירת
נקיים ומקרבן אכל לא ראתה אלא
יום אחד לריכה לשמור יום כנגד
יום דכי כתיב דמה דדרשינן [ע"ב] וללא
מחמת ולד צובה גדולה כתיב דכתיב
צבה הוא קרא ימים רבים ואם משך
קשויה יותר מאחד עשר יום שנקנסה
לימים שרואים לנדה טמאה: ימי וכל
ימי זוב טומאתה וגו'. ומיניהו נפקא
לן זבה קטנה בשליה מכליתין [עג].
בשמעתא דברייתא: קשיא לרשויהו.
דלמרי זבה גדולה וקטנה הוא דמטרה
ולד אכל אם יאריך אחריהן טמא:
צימני זבה. למר כדאית ליה ולמר
כדאית ליה: יש מקשה. שהיא רואה:
ק"ג יום. לרופין: אין זבה עולה
בהן. ולא שמהא מקשה לן ק"ג יום:
כילד ראתה צ' בלא עט. בלא עת
נדמה (הרי"ג) י"א ימים שלאחר נדמה
שהן ימי זבה ואינה זבה עד שמתראה
בהן ג' לרופין ואם ראתה שנים בסופן
כשתראה למחר הוי פתח של נדותה
ואינו מוטער לה לזיבה אלא תחלת
נדה היא וכל שצעה תסירה נדה הרי
ט' ימים לרופין ושנים שלאחר הנדה
שהן מן י"א של ימי זוב וכל כמה דלא
חזיא ג' צימני זבה לא הו"א זבה הרי
י"א לרופין וקשתה חמשים והיא חולה
ואמרינן לעיל [לז]: בצולה חמשים הרי
ס"א וציוס ס"א"י ילדה נקבה ואפילו
רואה כל שמונים אינה זבה ואחד
ושמונים הוי תחילת נדה זכה תראה
ז' הרי מאה ומ"ח ושנים שלאחר
הנדה ותפסוק הרי ראתה ק"ג לרופין
ואינה זבה אכל אם תראה יותר
היא זבה דהו"ו לה ג' לאחר הנדה:
וחמשים שהולד מטרה. הנך חמשים
של קושי לפני השמונים: א"כ.
דקשתה שמונים של נקבה: יש מקשה
לעולם. ואינה זבה כגון טובלת ל"ד

של נקבה ומתעברת ולסוף שמונים שצעה לנדה ושנים לאחר הנדה
ומקשה חמשים וחורת ומפלת נקבה וכן לעולם: אמר להן. ר"מ
מאי דעתייכו משום נפלים דפירשינן: אין קושי לנפלים. אין הנפל
מטרה קשויו ואין בולד דאית ליה קושי קמיינינן: יש רואה.
בלא קושי: קמ"ל דאפשר לפסיחה הקצר בלא דם. דאי לא אפשר
הוא לך זבה שילדה אחר שנים שלאחר הנדה דהוה ליה יום לידה שלישי ואי
זבלה קושי ראתה: להקל ולהחמיר. פעמים שאינו מטרה כלום פעמים שהוא מטרה חדש ויום אחד: הרי זו יולדת צו"ב. והוא ורוב
זבה בשמיני ואי שאין הולד מטרה שדין חד יומא בטר תרין והרי היא זבה: ואפי' בסוף תשיעי ילדה. ואע"ג דתשיעי כולו בשופי
חוז משני ימים אין זו יולדת צו"ב בלצד שלא תראה דם צימני השופי ולא אמרינן כיון דשופי סמוך ללידה נטמאה דם הקושי דקסבר
ר' יהודה שיפורא גרים כלומר החדש של תשיעי גורמת לידת הולד דמי עי"ל הוה זמן לידה הילכך כל הדמים שרואה צו"ב בקושי אינו אלא
מחמת הולד אע"ג דאיכא שופי דברייתא ואפי' בתחלת תשיעי הוי מחמת ולד דקסבר יולדת לט' יולדת למקוטעין: שיפורא. שופר שמוקטין
צו"ב דקדוש החדש: או למאסים ושצעים ואחד. דהוה להו ט' חדשים שלמים של שלשים וציוס ראשון של עשירי יולדת: או
לרע"ב. כלומר אם לא קלט הזרע יום ראשון קולט בשני ומיזם קליטתו הוי התחלת העיבור: או לרע"ג. שאם לא קלט בשני קולט
בשלישי אכל אם לא קלט בשלישי שוב אינו קולט דק"ל דעד שלישי הוי ראוי להזריע מכאן ואילך מסריח במשכחת שבת
(דף סו.) בפולגתה שכבת זרע ציוס השלישי בפרק ר' עקיבא. אלמא לא ילדה למקוטעין: [הוא]. שמואל דלמך תמקטעין:
לידי

ימים קשתה בחדש ט' אלא ודאי שיפורא גרים ונראה דלרבי יהודה
שיפורא דט' חדשים גרים ואם נעצרה בסוף החדש יולדת בתחלת
תשיעי דאי צעינן שמונה הראשונים שלמים א"כ כי נעצרה בסוף
החדש שיפורא דט' הוה ליה עשירי א"כ נעצרה בתחלת החדש:
והא
ימים קשתה בחדש ט' אלא ודאי שיפורא גרים ונראה דלרבי יהודה
שיפורא דט' חדשים גרים ואם נעצרה בסוף החדש יולדת בתחלת
תשיעי דאי צעינן שמונה הראשונים שלמים א"כ כי נעצרה בסוף
החדש שיפורא דט' הוה ליה עשירי א"כ נעצרה בתחלת החדש:
והא